

PÍSEŇ 0807

Ach, Bože náš

1625, 1655

1. Ach, Bo - že náš! Ty dob - ře znáš mé mno - hé těž - ké vi - ny,

z nichž žád - ný mne ne - vy - trh - ne než ty, Bo - že ----- je - di - ný.

2. Bychť končiny země nyní přešel, chtě zproštěn býti
jha těžkého, však přece ho já nemohu pozbýti.
3. Protož k tobě v té své mdlobě utíkám se, Bože můj!
Milost mi dej, v soud nevcházej! Smířil mne s tebou Syn tvůj.
4. Učiň se mnou jak chceš, pevnou nadějí skládám v tobě,
že mě s svými zvolenými z milosti přijmeš k sobě.
5. Což, ó Pane, že se stane, věřím: pro tvého Syna,
Krista Pána, jest mi brána do nebes otevřena.
6. Jezu Kriste, tys zajisté za všechny smrt podstoupil;
mě skrze svou krev přesvatou drazeš sobě vykoupil.
7. To mě sílí, až se milý duch můj rozloučí s tělem;
v nebi dosti mám radosti s tebou, svým Spasitelem.
8. Bože, tobě v každé době ode mne chvála půjde.
V to doufám vždy, neboť Pán dí: " Kdož věří, spasen bude!"

M. Rutilius, 1753, 1796